

Tanita S. Davis

ȘTIINȚA PRIETĂRII

Tanita S. Davis

STIINȚA PRIETENIEI

Traducere din limba engleză
de Andreea Florescu

corint^vjunior

4

Proiectul

— **Au trecut cele treizeci** de minute, Axel! a strigat Rylee din ușă.

Din camera lui aflată în celălalt capăt al holului, Rylee l-a auzit pe fratele ei Alex – care își schimbase singur numele în Axel după ce descoperise, la șase ani, că, dacă schimbi literele între ele, poți compune cuvinte noi și distractive – cum mormăie aprobator. Cel puțin, Rylee spera că mormăitul acela însemna că o auzise. Când vorbea online cu prietenii lui, Axel nu era prea atent la altceva.

Axel *trebuia* să-și facă temele înainte să se apuce de jucat pe calculator, dar nu făcea niciodată asta. Mereu zicea că merge doar „să verifice ceva”, ceea ce se transforma în douăzeci de ceva-uri, după care mama ajungea acasă, cina era pregătită, iar Axel tot nu începuse... nimic, până când mai avea o oră și trebuia să se bage la

somn. Anul trecut, mama și Axel se certaseră atât de mult pe subiectul ăsta, încât până și Tata Warren observase – iar mama zicea că nu-i face bine la tensiune.

Anul acesta, mama o rugase pe Rylee s-o ajute. Ea trebuia să-i „reamintească” lui Axel să înceapă. Se presupunea că astfel erau mai puține certuri între mama și Axel și mai puține ocazii pentru Tata Warren să se implice.

Rylee avea însă îndoielile ei. În primul rând, nu putea face nimic ca să-l țină pe Tata Warren departe de ceva dacă hotărâse să se implice. În al doilea rând, cu reamintiri sau nu, Axel nu dormea, nu studia, nu mânca și nu făcea nimic dacă nu voia el să facă asta – încăpățânarea lui Tata Warren era o trăsătură de familie. Prin urmare, Rylee a discutat cu Axel, și împreună au ajuns la un compromis secret: avea să-i ofere lui Axel treizeci de minute de jocuri video de îndată ce ajungea acasă – ca să-și verifice campaniile și să se asigure că micile lui afaceri și sarcini fuseseră încheiate satisfăcător –, iar apoi avea să închidă totul și să se apuce de teme. Drept recompensă pentru că îi aducea aminte să se oprească din jucat, Axel îi datora lui Rylee o mică favoare pe săptămână, asupra căreia aveau să convină ulterior.

Probabil că nu era tocmai un „ajutor”, așa cum își dorea mama, dar până acum toate mergeau strună.

Momentan, era puțin trecut de ora cinci, dar Rylee a auzit deja zgomot de chei.

— Axel, ai face bine să studiezi, i-a șuiertat Rylee din ușă. Mamă?

— Da, eu sunt, a strigat mama ei, urcând în grabă scările în picioarele goale, baretele pantofilor ei de muncă atârându-i de degetele de la o mână, în vreme ce geanta de umăr îi atârna pe cealaltă. A strâns-o pe Rylee în brațe, după care a aruncat o privire în camera lui Axel și l-a sărutat în creștet: Ce face băiatul meu?

Axel a bălmăjit ceva.

— Ai terminat deja la mate?

— Nu, a recunoscut băiatul, dar nu e mult. Mă descurc.

— Asta îmi place să aud! a spus mama și s-a aplecat să-l sărute din nou.

— *Mamă!* s-a ferit Axel, căci își atinsese deja limita.

— Te-am păcălit! a făcut mama, împungându-l între coaste.

Lăsându-l pe Axel chicotind ca un copil mult mai mic decât cei unsprezece ani ai lui, Rylee a urmat-o pe mama ei în dormitorul de la capătul holului. A rămas în pragul încăperii luminoase, aerisite, admirând, așa cum făcea de fiecare dată, covoarele din imitație de blană de oaie, draperiile de un alb imaculat și storiurile la fel de albe, pernele pufoase de decor de pe patul ei lat, acoperit cu o cuvertură albă. Camera mamei ei

arăta așa cum Rylee își închipuise mereu că trebuie să arate și să se simtă un troian de zăpadă perfect, dar fără partea cu frigul.

Și-a îndreptat privirea spre mama ei:

— Ai ajuns devreme acasă.

— Am lucrat în pauza de prânz. Am vrut să trec pe la Auto Mall și să arunc o privire.

— Ne luăm o mașină nouă? a întrebat Rylee, uimită și deja entuziasmată.

— Nouă pentru tine, s-a auzit vocea mamei din șifonierul unde-și punea hainele de lucru pe umeraș. Nu-s pregătită pentru rate la o mașină nouă, dar bunica ta Geema m-a amenințat că o să înceapă să se uite de o mașină *pentru* mine ultima dată când tati a schimbat uleiul, așa că vreau să i-o iau înainte.

Rylee a zâmbit larg. Odată ce Geema se punea pe treabă, erau greu s-o mai oprești.

— Mult noroc!

— O să am nevoie. Mama ei s-a dus în baie să se spele pe față, iar Rylee i-a auzit vocea pe deasupra zgomotului făcut de apa care curgea la robinet: Și, cum a fost la școală? Le-a plăcut prietenelor tale ținuta ta șic?

Rylee a ezitat, neștiind ce să-i răspundă. Mama nu știa că, brusc, devenise invizibilă pentru fostele ei prietene.

— Ăăă... ei bine, n-a zis nimeni nimic, a spus ea, încercând să fie cât mai sinceră. A fost o zi cam plină, știi? Prima săptămână...

— Hmm.

Mama a ieșit din baie într-o cămașă largă în carouri și o pereche de colanți moi la atingere, cu părul prins sub un fes cu căptușeală din satin. Cu toate că hainele ei păreau comode și moi, Rylee a simțit un junghi de groază când mama ei a sărit pe pat și s-a uitat la Rylee cu o privire pătrunzătoare:

Mai ieși cu nepoata doamnei Grace, Aaliyah?

— Rylee și-a strâns degetele de la picioare pe covorul de pe hol.

— Nu chiar.

— Deci asta înseamnă că nu mai stai nici cu Nevaeh și cu celelalte fete, nu? Mama și-a îngustat ochii gânditoare și a bătut cu palma pe pat a invitație: Vino și vorbește cu mine, Rylee! Chiar mă întrebam dacă se întâmplă ceva. Nu te-ai mai dus la biserica lui Geema vara asta și ai început să vii cu mine – și niciuna dintre prietenele tale nu vine la biserica mea. Deci, ce se întâmplă?

Nimeni nu intra în sanctuarul cu covor alb al mamei fără invitație, dar de data asta Rylee și-ar fi dorit să nu fi fost chemată.

— Nu se întâmplă nimic?

Ura faptul că vocea ei a făcut să pară o întrebare.

— Adică, la petrecerea de la piscină, am cam... ele au cam... Rylee a simțit cum mâinile i se înmoaie, după care se strâng în pumni. Cred că doar glumeau, dar n-a fost... drăguț.

— Ah. Spune-mi ce s-a întâmplat, Ry! i-a zis mama, luând-o în brațe.

Rylee s-a panicat când a simțit lacrimile împungându-i ochii. Nu *acum!* le-a spus ea lacrimilor.

— Nu e nimic, s-a auzit vorbind cu glas tare, depărtându-se de brațele mamei și clipind rapid. Noi doar... ne-am distanțat, știi cum se întâmplă, a spus Rylee, fluturând neconvingător dintr-o mână. E în regulă.

Mama a lăsat-o să păstreze distanța, după care a ridicat un deget în semn de *așteaptă*. Lăsându-se pe spate în pat, s-a întins spre noptieră și a scos din sertarul ei niște dropsuri cu aromă de lemn-dulce.

— Nu, mersi, i-a spus Rylee, strâmbând din nas la ofertă.

Lemnul-dulce avea gust de săpun.

— Oh, am uitat că nu mănânci bunătați. Stai așa, am ceva și pentru tine. Mama ei a scos un teanc de reviste și un laptop, după care a băgat și mai adânc mâna în sertar și a tras afară o pungă mică cu jeleuri dulci-acrișoare: Pofitim! Mănâncă scârboșeniile astea!

Rylee a zâmbit și s-a așezat pe marginea patului. Mamei nu-i plăceau chestiile dulci-acrișoare, prin urmare știa că jeleurile erau în sertar numai pentru ea.

— Mersi, mama!

Vârându-și un drops de lemn-dulce în gură, mama s-a sprijinit de tăblia patului și a privit-o din nou pe Rylee, cu o sprânceană ridicată:

— Deci ești la cuțite cu fetele. Ești sigură că nu vrei să vorbim despre asta?

Rylee a mușcat dintr-un jeleu-viermișor și a început să mestece. După petrecere, urmărise mesajele de pe grupul clasei și vânașe rețelele de socializare ca să vadă dacă putea găsi vreo bârfă sau vreun motiv. Nu găsisese nimic mai mult decât glume de genul „cine știe cunoaște” și comentarii pe care nu le înțelegea. Să fii stropită la o petrecere la piscină nu era cine știe ce știre. Și nimeni din camera lui Nevaeh nu împrăștiase vreun zvon despre fata care-și pierduse hainele. Cel puțin, nu încă.

— Mda... chiar nu am ce să-ți spun, a răspuns Rylee în cele din urmă. Aaliyah nu e... Eu și ea oricum nu avem prea multe lucruri în comun.

Mama a oftat prelung, trăgându-și genunchii la piept.

— Mm-hmm. Știi, mi s-a întâmplat și mie ceva similar. Într-a opta, Lissa Shaw și-a văzut iubitul întrebându-mă ceva după școală, și el n-a vrut să-i zică despre ce era vorba, așa că... a spus tuturor fetelor din clasă că eu încercam să i-l fur.

— Pe bune? a exclamat Rylee, clipind des. Ce aiurea!

Mama a ridicat din umeri.

— După asta, niciuna dintre fetele cu iubiți din clasa noastră n-a mai vorbit cu mine tot semestrul,

doar pentru că iubitul Lisei Shaw nu și-a amintit ce temă aveam la engleză. A fost destul de urât.

Rylee s-a încruntat:

— Dar nu era Lissa Shaw fata care te-a nominalizat regina balului într-a douăsprezecea?

— Chiar ea, a pufnit mama. Dintotdeauna a fost o prietenă rea. *O prietenă-dușmancă.*

— De ce nu i-a spus iubitul ei pur și simplu ce te-a întrebat? Nu-mi vine să cred că nicio fată n-a mai vrut să vorbească cu tine! a spus Rylee, frecându-și brațele, ușor înfiorată din pricina ideii. Și ce-ai făcut, mamă? Cum le-ai oprit?

— Nu le-am oprit, a spus mama, mutându-și drop-sul în cealaltă parte a gurii și ridicând din umeri. M-am obișnuit să stau singură. Îmi mâncam prânzul de una singură împreună cu o carte mare și groasă și îmi terminam jumătate din teme înainte să ajung acasă.

Rylee a tras aer în piept, închipuindu-și-o pe fata singuratică mâncând singură la masă, așa cum făcuse și Rylee în prima zi de școală. Mama nu avusese cu cine să stea săptămâni întregi, rămasă în urmă pe partea ei de Mare Canion al destrămărilor de prietenii, cu neputință de a-l traversa.

— Tot semestrul?! Dar asta nu e corect! a izbucnit ea. Nu făcuseși nimic!

Mama a împuns-o pe Rylee în șold cu degetul mare de la picior, acoperit de șosetă.

— Știi că asta nu schimbă uneori nimic. Tu ai prieteni cu care să iei prânzul anul ăsta?

Rylee a scuturat din cap că nu, gustul acrișor devenind brusc prea dulce și scârbos.

— Nu am.

— Uneori, în viață suntem pur și simplu singuri. Poți citi o grămadă în pauza de prânz, i-a zis mama ei, zâmbindu-i trist. Îmi pare rău, scumpo. Poate fi greu să-ți faci prieteni noi, mai ales la vârsta ta. Dar cu timpul devine mai ușor. Odată ce ai să te obișnuiești să stai de una singură, ai să vezi că abia o să aștepți. Poți să-ți pui la pachet un prânz delicios, să iei cu tine o carte pe care chiar îți dorești s-o citești sau să te folosești de timpul acela ca să faci ceva frumos pentru tine, ca de exemplu o manichiură drăguță sau să înveți să împâslești. E în regulă să faci ceva frumos de una singură.

— Bănuiesc. Dar chiar nu pricep! a exclamat Rylee, ridicându-și brațele în aer, cu restul de viermișor de jelu strâns între degete. Oamenii treceau prin toată drama asta în anii '90, când erai tu tânără – dar acum noi suntem mai buni la toate! Adică, avem... chestii. Tehnologie. telefoane. Mașini care se conduc singure. Dramele astea cu prietenii sunt atât de depășite! Oamenii ar fi trebuit să-și dea de-acum seama cum să facă să fie totul mai ușor!

Mama a clipit, arătând de parcă mai avea puțin și izbucnea în râs.

— Ei bine, măcar ești în trend. Adică cel puțin ai și tu parte de drama ta de modă veche la fel ca *bătrâna*, foarte bătrâna ta mamă în tinerețile ei, nu-i așa?

— N-am vrut să te fac *bătrână*, a lămurit-o Rylee morocănoasă.

Normal că mama răstălmăcise fix partea cea mai lipsită de importanță!

— Vreau doar să spun că... e chiar ciudat că după atâta vreme, oamenii n-au învățat altceva mai bun decât să-și facă farse stupide și să fie răi unii cu alții. Toată lumea spune că prietenii ar trebui să fie simple, dar *nu* sunt. De ce nu pot oamenii să fie pur și simplu *de treabă*?! Să vorbească unii cu alții? Și nu să... scornească minciuni despre alții și alte asemenea.

— Ai fi surprinsă, i-a răspuns mama pe un ton sec. Practic, fetele rele au fost inventate pe vremea mea. S-au făcut studii științifice și un film despre asta. Nici noi n-am vrut să avem parte de dramele de pe vremea bunicii Geema, dar s-a întâmplat. Uneori, drama face parte din maturizare.

Preț de o clipă, Rylee a fost sigură că simte mirosul greu de clor și că tot corpul lipicios i se face piele de găină. Nu, asta nu era o simplă dramă de maturizare – nimic de genul ăsta. Mama se înșela.

— Nu, a stăruit Rylee. Asta e... Nu e mereu așa. Trebuie să existe un *motiv* pentru care oamenii ajung să rupă prietenii. Trebuie să existe ceva ce să putem *face* ca să nu mai pornim drame. Nu crezi că a scris cineva ceva despre asta? O să merg să caut.

— Ei bine... se pare că o să-ți ia ceva vreme, a spus mama cu grijă. Ești sigură că o să ai timp să cauți informații despre așa un subiect, pe lângă ce ai de făcut pentru școală?

Rylee a schițat un zâmbet.

— Da. O să merg la bibliotecă... în timpul prânzului.

De data asta, când mama ei a dat s-o îmbrățișeze, Rylee a lăsat-o.

Rylee Swanson e pe cale să înceapă clasa a opta și nu are niciun prieten! Din nefericire, o farsă din timpul verii a luat o turnură neplăcută, iar ea a rămas cu un gust amar: nu pricepe cum de prietenii din gimnaziu se pot destrăma, pur și simplu, dintr-odată! Curând, o întâlnește pe DeNia Alonso, pasionată de știință, cu care face echipă pentru un proiect școlar inedit: o anchetă jurnalistică. Atitudinea de atotcunoscătoare și firea tocilară a DeNiei o enervează și totodată o provoacă pe Rylee să caute răspunsuri pentru dilema ei. Împreună, cele două desfășoară o cercetare, prin sondaje și interviuri, încercând să înțeleagă de ce unele prietenii trec testul timpului, iar altele, nu, dar și ce înseamnă să fii un prieten bun. Există oare o știință a prieteniei? Și, dacă da, ne poate ajuta să ne păstrăm prietenii pentru totdeauna?

O poveste despre provocările pe care le întâmpină elevii de gimnaziu, dar și despre prietenie, curaj și onestitate, în primul rând față de tine însuși!

12+

ISBN: 978-973-128-980-9

9 789731 289809

www.edituracorint.ro